

ville virke kriminalpræventivt at gøre besiddelse strafbar (lov nr. 1100 af 21. december 1994, jf. lovforslag nr. L 38, folketingsåret 1994-95, Folketingets forhandlinger side 457, 675, 1815 og 1937, till. A side 467, till. B side 181 og 226 og till. C side 172). I bemærkningerne til lovforslaget blev afgrænsningen begrundet med, at muligheden for at skaffe børnepornografisk materiale afholdt pædofile fra at begå deres forbrydelser, og at et vist lovligt område for besiddelse havde en kriminalitetsdæmpende effekt.

Forslagsstillerne tager klar afstand fra påstanden om, at et vist lovligt område for besiddelse skulle have en kriminalitetsdæmpende effekt. Tankegangen læg-

ger op til, at man som lovgiver skulle ofre nogle børns rettigheder for at hindre endnu værre overgreb mod andre børn. Det svarer til at tillade cykeltyverier i håb om, at det vil dæmpe antallet af biltyverier. Selv på det tingslige område er en sådan tankegang absurd og umulig at retfærdiggøre, og endnu mere uetisk er den, når det drejer sig om børns krav på beskyttelse. Efter forslagsstillerens opfattelse er børnepornografi altid en krænkelse af børns rettigheder og værdighed – uanset materialets grovhed – og derfor bør besiddelse af al form for børnepornografisk materiale også være strafbar.

Skriftlig fremsættelse

Jann Sjørnsen (KRF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af børnepornografi.

(Beslutningsforslag nr. B 19).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.